

Prelato interviu: „Šventumas nėra supermoterims ar supervyrams, tai skirta realiems žmonėms“

Lankydamasis Kolumbijoje mons. Fernandas Okarisas davė interviu leidiniui „Semana“. Jis kalbėjo apie Katalikų Bažnyčios atsivėrimą, pašaukimų krizę pasaulyje bei kitomis temomis. Jis pabrėžė būtinybę susigrąžinti viltį.

2024-09-18

Minint penkiasdešimt metų nuo šv. Chosemarijos katechezės Amerikoje Jūs vėl apsilankote šiame regione. Ar manote, kad *Opus Dei* tikrovė šiose šalyse artėja prie to, apie ką svajojo Eskriva?

Kai šv. Chosemarija lankėsi Amerikoje jis ragino svajoti apie didžius krikščioniškos tarnystės nuotykius. Neneigdamas sunkumų bei žmogiškų klaidų, dėkoju Dievui už *Opus Dei* veiklos brandą Kolumbijoje bei visame žemyne. Tuo pačiu, Dievo logika įgalina giliau žvelgti į žmogiškus rezultatus, skaičius, išorinius pasisėkimus bei nesėkmes, nes svarbiausia – tai paskatinti susitikimą su Jėzumi Kristumi daugelio žmonių širdyse. Vienas Dievas tegali tai matyti.

Ko *Opus Dei* tikisi per artimiausius penkiasdešimt metų?

Žvelgiant į ateitį, norėčiau, kad *Opus Dei* prisidėtų prie to, kad būtų puoselėjama draugystė, darbais pasireiškiantis tikėjimas, dvasios laisvė bei kūrybingumas, kad prisidėtų prie Bažnyčios evangelizacinės misijos bei teisingesnės visuomenės kūrimo.

Kuo pasireiškia Dievo Darbo (taip dažnai vadinamas *Opus Dei*) tarnystė Bažnyčiai?

Savitas *Opus Dei* narių pašaukimas (didžioji jų dalis yra pasauliečiai, tik 2 proc. yra kunigai) skatina ieškoti asmeninio susitikimo su Kristumi šeimoje, darbe, visuomeniniuose santykiuose, su suvokimu, kad šventumo siekimas nėra kažkas *supermoterims* ar *supervyrams*, o realiems žmonėms, kurie kartais pataiko, kartais – suklysta. „Šventumas gatvės viduryje“, kurį

skelbė šv. Chosemarija, skatina ieškoti tinkamų sprendimų konkrečioms aplinkybėms ir laikams.

Koks yra ar turėtų būti pasauliečių vaidmuo Bažnyčioje?

Kaip pabrėžė Antrasis Vatikano susirinkimas, savito pasauliečių pašaukimo dėka jiems skirta krikščioniška dvasia gaivinti laikinosios tikrovės aspektus, tai yra darbą, šeimą, prekybą, kultūrą ir taip toliau. Jų vaidmuo yra prisidėti prie pasaulio pašventinimo visur ir visomis aplinkybėmis perduodant Kristaus meilės šilumą. Tam reikia nueiti dar ilgą kelią. Kalbu, pavyzdžiui, apie pasauliečių ugdymą bioetikos ar socialinio teisingumo srityse, apie jų sąmoningumo dėl savo vaidmens evangelizacijoje svarbos ugdymą. Pasauliečio vaidmuo neapsiriboja „paskyrimais“ bažnytinėse struktūrose.

Kai 1946 m. šv. Chosemarija prašė teisinio *Opus Dei* pripažinimo, jam atsakyta, kad atvyko šimtmečiu per anksti. Žinant, kad Dievo Darbas artinasi prie savo pirmojo šimtmečio, ar manote, kad Šventojo Sosto nurodymu vykstanti *Opus Dei* statuto reforma susijusi su minėtu atsakymu steigėjui?

1946 m. *Opus Dei* veikė keturiose šalyse, o šiandien – septyniasdešimtyje. Tuo metu žinia, skirta ypač pasauliečiams, apie šventumą pasaulio viduryje stebino ir atrodė ankstyva, nors ir buvo įsišaknijusi Evangelijoje. Galiu patikinti, kad Šventojo Tėvo prašymu pradėtas dabartinis statuto pakeitimo procesas vyksta vadovaujantis būtent šiuo esminiu kriterijumi – atitikti charizmą, kuri šiandien geriau supраста ir plačiau priimta. Teisė, nors ji ir būtina, seka

gyvenimui iš paskos, kad jį palaikytų ir teiktų tęstinumo.

Dauguma *Opus Dei* narių yra moterys, dauguma jų ištekėjusios. Kaip padaryti labiau pastebimus tuo žmones, kurie dovanoja savo gyvenimą Dievui santuokoje?

Santuoka yra šventumo kelias. Visi *Opus Dei* nariai, vedę, nevedę bei turintys celibato dovaną, turime tą patį pašaukimą, misiją ir atsakomybę. Susituokusieji gyvena suvokdami, kad jų meilė Dievui pasireiškia šeimoje, draugystėje bei darbe, o visa tai – pasaulyje. Tai turi didžiulį visa perkeičiančios tarnystės potencialą. Kiek tai susiję su moterimis, kurios, kaip Jūs ir pabrėžiate, sudaro daugumą, šv. Chosemarija suprato, kad be jų *Opus Dei* liktų nepabaigtas. *Opus Dei* nebūtų suprantamas be jų nepamainomo indėlio, kaip be jų

nebūtų suprantama ir šeima, darbo ar visuomeninių santykių pasaulis.

**Popiežius Pranciškus pažymėjo,
kad pasaulimų krizė yra lyg
„Bažnyčios kraujavimas.“**

**Dovanojote savo gyvenimą Dievui
dar būdamas jaunas, o po to
priėmėte kunigystės šventimus.
Kodėl šiandien žmonėms sunkiau
svarstyti pasaulimą į apaštalinį
celibatą?**

Šių dienų pasaulis susiduria su
iššūkiu iš naujo patikėti
įsipareigojimu – meile visam
gyvenimui, kuri jį pripildo
džiaugsmo ir laisvės. Daugeliui
įsipareigojimas skamba kaip
apribojimas, nors iš tikrųjų Dievas
visada atveria šviesos kupinus
akiračius. Sakyčiau, kad esmingai
svarbu susigrąžinti vilties dorybę.

**„Bažnyčioje yra vietos visiems“,
skelbė popiežius Pranciškus 2023
m. per Pasaulio jaunimo dienas**

Lisabonoje. Ką konkrečiai reiškia šis atsivėrimas ir kaip *Opus Dei* prisideda, kad geriau suprastume šią žinią?

Pats šv. Paulius teigia, kad Dievas trokšta, jog visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą.

Popiežius pasirinko šį visuotinumą savo mokymo centrine ašimi. Šv.

Chosemarija ragino savo dvasinius vaikus gyventi visiems žmonėms plačiai išskėstomis rankomis.

Poliarizacijos, susiskaldymo, sienų statymo laiku mums, Kristaus sekėjams, yra žymimas labai aiškus kelias.

***Opus Dei* yra visokio amžiaus žmonių. Ką Jūs, kaip tėvas ir prelatas, galite padaryti, kad būtų puoselėjamas bendrdarbiavimas tarp kartų Dievo Darbe?**

Mano namuose Romoje kartu gyvena vienas 102 metų sulaukęs žmogus, o kitam dar nėra sukakę trisdešimties.

Be daugelio kitų dalykų, vyresniųjų indėlis yra jų patirtis, o jaunuolių – užsidegimas ir gyvybingumas. Turime priimti skirtingų kartų sugyvenimą su šiluma, žinodami, kad kartais tai iš visų pareikalauja pasiaukojimo.

Kai kurie žmonės iš *Opus Dei* yra žinomi dėl savo indėlio visuomenėje, pavyzdžiui, mokyklose, universitetuose ir socialinėje veikloje. Vis dėlto, kartais atsiranda jiems prieštaraujančių balsų. Kodėl, manote, kyla šie balsai ir kaip jiems nepasiduoti?

Kartais pagalvoju, kad balsai, apie kuriuos kalbate, mums padeda apsivalyti nuo pagundos galvoti, kad neturime taisyti ir, juo labiau, jaustis patenkintais savimi. Kaip ir visi, turime apmąstyti gerus dalykus, kuriuos norime įgyvendinti, ir tai, ką tikrai įgyvendiname. Išties, mūsų

steigėjas mus įspėjo, kad Dievo Darbas turi gyvuoti „be žmogiškos garbės.“

Kita vertus, suprantama, kad yra skirtingų požiūrių, kadangi yra daug būdų veikti ir suprasti dalykus. Priešingos nuomonės gali padėti, kai jos nuoširdžios; jos mums padeda atsiprašyti ir taisytis. Norėčiau, kad visi, kurie dalyvauja šioje veikloje, įsitikintų, kad čia siekiama sėti ramybę ir džiaugsmą.

Džiaugiuosi matydamas, kad beveik kiekvieną metų dieną gauname prašymų priimti į *Opus Dei* žmones, kurie anksčiau buvo Dievo Darbo dalimi, bet vėliau dėl kokios nors priežasties atsiskyrė. Tokios žinios yra lyg švelnus Viešpaties prisilietimas, kurios tam tikra prasme viršija kai kuriuos perdėtai priešiškus „balsus.“

Kitais metais Romoje bus švenčiamas Jaunimo jubiliejus.

**Kas, Jūsų nuomone, kelia
didžiausią iššūkį jaunimui
šiandien prisiartinti prie Dievo
kaip patrauklaus idealo?**

Tik Kristus yra atsakymas į visus klausimus, kurie glūdi jaunuolių širdyse. Dievo Tėvo meilė, kai jam atsiveriama, gali išgydyti visas žaizdas ir trapumą. Galbūt būtent mes, vyresnieji, turime paklausti savęs, ar gebame suprasti jaunuolius. Be abejo, nuoseklus gyvenimo liudijimas yra esmingai svarbus, kad parodytume gyvenimo su Kristumi patrauklumą.

*Straipsnis pirmą kartą paskelbtas
leidinyje „Semana“*

Nicolás López Martínez.
Paskelbta „Semana“
(Kolumbija)

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
interviu-sventumas-tai-skirta-realiems-
zmonems/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-interviu-sventumas-tai-skirta-realiems-zmonems/) (2025-08-04)